

GYURKOVICS TIBOR

Ebek harmincadja

*Sose lesz itt egység,
sose lesz itt, István,
széthúzó fejünket
verje meg az Isten!*

*Szétszaladó gondok
egybe nem állanak,
sose jön itt létre
az álom-állapot.*

*Az állam-állapot,
a bőséges ország,
lyukas asztaláról
széthullnak a morzsák,*

*ezer eb eheti,
ezer cipelheti
saját odújába,
mégse elég neki,*

*nem sajátja: zsákmány,
nem eledel: mérég,
íze vész, szaga vész
Isten ebédjének.*

*Beléndekecs bendő
nem nevel izmokat,
zabálhat, tűnődhet
reggelig is sokat.*

*Haj, ha egyszer magunk
rántjuk le az asztalt,*

*hogy a pór, hogy az úr
most már eleget falt.*

*Eleget egyezett
hamis egyezséget,
lappangó íze és
szaga lett a vérnek.*

*Büdös az asztallap,
büdös ez az ország,
jólforgó szájunkban
büdösek a morzsák,*

*hogy ki kell okádni
a patak partjára,
csahos gazdáinknak
arany portájára:*

*Hadd mossa az eső
s patakvíz pofánkat,
még egyszer hadd lássunk
büszkének, tisztának,*

*Európa őrzői,
nem csahos kutyái
voltunk, fogainkat
meg lehet számlálni,*

*vagy büszkén állunk ki
saját erdeinkben,
vagy mindkét kezével
verjen meg az Isten!*

1999. január 26.

Lekvár

*Én csak arra ügyelek már
ne robbanjon föl a lekvár
mi beragadt az agyamba
a jövőmbé a múltamba
lekötöttem gumipánttal
lefogattam celofánnal
csak a srác ki hatvan évvel
ezelőtt a speizban túnt el
s maga se tudva mit művel
ne szúrja ki gombostűvel.*

Talán a föld

*E föld talán, mi életben maraszt,
ez a megszállott, legyötört paraszt-
tapodta föld. Hol éltem magam is,
mit elmosott lábunk alól a víz,
e füstszagú, fakószínű pokol,
ahol magam is égtem valahol,
talán e föld még életben maraszt.*

*A lány olajfák selymesfényű kertje,
a sziszegő kis szelekbe keverve
a fanyar illat, nádak ördögi
égre meredő rőt szuronyai
a vízszagon elúszó lassú csónak,
mint arany pengőt cipeli a holdat
a lány olajfák selymesfényű kertje,*

*A dél, a dőlt fény örült ordítása,
a nap, a kék ég örült óriása
ahogy kikel magából, tele torkig
a paraszti világon végigordít,*

*hogy zeng belé az ocsú és a mag
s a levegő üvege meghasad,
a dél, a dúlt fény örült ordítása.*

*A szőlőgyökerek paraszti karma
amit nem pótol glória, se karma
a föld mélyébe rejtett borona,
által se kivethető korona,
a mélyben nyugszik arany ékszerével,
hol magmák nyugszanak paraszti kéjjel,
szőlőgyökerek mély paraszti karma*

*Úgy tart e föld, emelve és lerántva
magához, ahogy egy pokoli dáma
s szorít, szorít, kiszorítja belőlem,
ami veszendő, léha, felelőtlen,
ölelve fojt, agyonölelve öl meg,
ágyából ne keljek fel soha többet,
ölel e föld, emelve és lerántva.*

*Az alkonyatban lebegnek a fák már,
az ereimben sok poroszka mászkál,
kifordulnak az akáclevelek,
szélpörögtetve, szeret nem szeret?
őriz a föld még, ez a vén paraszt-
asszony tapodta föld és itt maraszt?
vagy az alkonyban elszálltak a fák már?*

*Talán nagyapám ismeretlen álma,
paraszti álmok paraszt ideálja,
paraszt tenyérben összetört paraszt
ránckok hege, mi bő sebet fakaszt,
bőrpoharából kiszakad a vér,
egetet követel, ha égre kél,
talán nagyapám ismeretlen álma.*

*Föl-föl az égig vagy a földbe le,
kék ég köpenye, talaj vörhenye,
máriás zászló és földmélyi csárdás
remegtet haragot és megbocsátást,
kettős kereszt a homlokunkba verve:
pokol dárdája, az Isten keserve,
föl-föl az égig vagy a földbe le.*

Csak valaki egyszer már döntene

Vad

*Már bujkálok magam elől
ahogy vadász a vad elől
ha jó a puskavégire
ne kelljen elejtenie
mert nem a vadnak neki fáj
hogya a szívébe talál*

*De jön a vad kegyetlenül
a vadász életére tör
kitör az erdőből ahogy
a bozótból a vadkanok
gázolni letiprani
saját vadórét elemi
erővel betaposni a
talaj sötét zugaiiba
örjögve hogy megszabadult
az órétől a hosszú múlt
közös emlékétől hogy ők
ők ketten tettek ki egy vadórt
együtt őriztek egy vadat
a puska-fényes ég alatt
de ne maradjon semmi nyom
a vad száguldjon szabadon
recsegtetve a fogait...
hogya végre megölt valakit*

*őt őt – aki őrizte őt
a féktelent az ösztönök
rabját őrizte zsigerét
és őrizte vadkan szemét
a borzalmát a balzsamát
a földet verő dobaját.*

*Már bujkálok magam előtt
mint aki életére tör
a vadja által önmaga
legbelső hajlamaira
kit félt kit dédelget szeret
kerüli mit a célkereszt
a vad mellkasára jelöl
mint aki önmagára tör
nem a vad bujkál hanem a
vadőr befele éjszaka
hogy ne bukkanjon föl a vad
kerüli a keresztutat
ahol majd találkoznia
kell azzal akinek maga
vadásza és áldozata –*

*mert nem a vadnak neki fáj
hogyha a szívébe talál.*